

AZ ÉHEZŐ FARKAS SZABADSÁGA

-1.-

Vérvonali örökség

A történetünk szereplői az emberek és a lidércek. A folytonos harcok és viták hevében mindkét fél kezd gyengülni, de a szerencse kivételesen a lidércek mellett van. Megjelenik egy olyan személy, aki később körükben nagy hatalomra tesz szert, ezzel önbizalmat adva a gonosztevőknek...

Kazumi Chihaya [Kazumi Csihaja] és Hagiwara Daigo [Hagivara Daigo]. Az elején természetesen senkinek sem ismerős ez a név. Ám a későbbi fejlemények miatt ez meg fog változni. Hagiwara Daigo egy lidérc, aki bolyongásai közben téved társai területére, akik nem túl szívélyesen fogadják.

- Ki vagy, és mit keresel itt?! – rivallt rá a kapuőr

Főgonoszunk csak szótlanul, kifejezéstartalomban arccal sétált az őr felé.

- Hagiwara Daigo vagyok – mondta, majd felhúzta a csuklyája ujját, ahonnan egy vészjósló pecsét került elő.

-K-kerülj beljebb... - remegett meg a másik lidérc hangja, de nem a félelemtől, hanem a bűbájtól.

Daigo lebecsmérlő tekintettel belépett az épületbe. A helyen igazából semmi sem volt átlagos. Mindenki, aki ott volt, azon látszott az, hogy milyen társadalmi rétegben van és hogy hogyan tekintenek rá. Voltak olyanok, akiknek már egy csettintése is parancsnak számított, mert rögtön vagy tízen sűrögtek-forogtak körülötte és teljesítették a kívánságát. Volt, akiken megakadt a szeme...Természetesen nem jó értelemben. Szánalmasnak tartotta őket. De mégis... egy valakire kedvesen nézett. Egy fiatal nő. Igaz, az arcát nem látta, mert sisak takarta, de beleszeretett. Hm... bárki lehet szerelmes. Még a leggonoszabbnak látszó ember is. Lehet ez egy fellángolás, vagy egy igaz, hosszan tartó érzelem. Hagiwara megunt a végére az ácsorgást, és lassú, komor léptekkel elindult végig a folyosón, mikor egy hatalmas ajtóhoz ért. Magabiztosan tett pár furcsának vélhető mozdulatot, amitől izzani kezdett a pecsét a karján. Hirtelen a kapu, ami eddig előtte állt, összeroppant. A bentiek, mind a főúr védelmezői, mind az előkelőbbek egyformán reagáltak: fegyvert rántottak.

- Uraim, hát így kell üdvözölni a vendéget? – tette fel a kérdést egy cinkos mosoly kíséretében Daigo.

- Vendég?! Milyen vendég?! Lerohantad a palotámat, megbűvölted az örömet, és a kaput is szétromboltad! Ezek után vendégnek tekintselek?! – kiáltott rá a főúr

A „vendég” csak egyet hümmögött, és a háta mögül előrántott egy katana-t (japán fegyver), ami olyan színben ragyogott, mint az a bizonyos pecsét. De ő maga is teljesen megváltozott... A bőre átváltott ezüst-kékesbe, a szemei vörösen csillogtak, s hátából és derekából egyaránt levél alakú valamik nőttek ki...Az igazat megvallva elég elrettentő volt.

- Mi vagy te egyáltalán? – kérdezte az egyik ör lándzsáját Hagiwara felé szegezve, aki azt egy kézmozdulattal összetörte.

- Ó, mintha nem tudnák. Lidérc. Mint önök – felelte kissé oldalra döntött fejjel és igen nyomasztó vigyorral. – És egy magamfajta lidérc, tudják mivel táplálkozik? Lelkekkel. Épp ezért... - a mondatot tettel fejezte be. Mészárlással.

A bent lévők közül csak egy valakit hagyott életben... Azt a bizonyos hölgyet, akibe beleszeretett. Na, nem abban a történetben vagyunk, ahol a nők nem képesek fegyvert rántani.

- Mit akarsz tőlem? Engem miért hagytál életben? – a nő két kézzel szorongatta kardját

- Azért, mert veled még terveim vannak – adta meg a választ Daigo

A nő érezte a torkában a gombócot. Asumi Inoguchi [Aszumi Inogucsi], így hívták a hölgyet. Szőke, derékig érő haja volt, fehér bőre, és ébenfekete szeme... Mikor nem uralkodik el rajta a Kekkei Genkai-a (vérvonali képesség), olyankor teljesen más. Elveszti a fejét. Hagiwara ennek nincs tudatában, így megpróbálta megkötözni Asumit. Részéről ez elég rossz döntés volt, mert a nő „átalakult”. A haja befeketedett, szemei vörösek lettek, fogai és körmei, hegyes bőre pedig beszürkült. Ennek láttán a „hősszerelmes” megborzadt, meginogott léptekkel bukácsolt kicsit hátra. A történet itt csatába torkollott. Minden elképzelhető fegyver és technika előkerült. A harc végkimenetele Hagiwara győzelmével zárult, de ő is csak éppen-éppen élte túl ezt az egészet.

Titokzatos motoros

Most a történet egy kicsit másik szálon fut. Kazumi Chihaya még csak egy gyermek. Királyi udvarban élt, és a bölcsek szerint hatalmas szerepe lesz a jövő alakításában. A lányt rémálmok gyötörték, és mindig kisírt szemmel kelt. Az álmaiban legtöbbször felnőtt korában látta magát, és tett eleget a bölcsek jóvendülésének. A mostani estén sem történt ez másképp. Hajnalban is felriadt, és remegő lábakkal botorkált le a konyhába, hogy igyon egy kis vizet.

- Mit keres ilyenkor lent Kazumi-chan? (lányokra hasznát megszólítás) – kérdezte mögüle az egyik szolgáló.

A kislány hirtelen összerándult..

- Oh, csak maga az Akashi-san?(felnőtteknek kijáró udvarias megszólítási forma) Megijesztett! – kapott a mellkasához a lány

- Sajnálom, nem akartam! De jobb lenne, ha a kisasszony felmenne aludni, mert holnap lesz az első órája a sensei-jel (sensei: mester, tanító) – hívta fel a lány figyelmét a férfi.

- Igaza van. Köszönöm! További jó éjszakát! – rohant fel Kazumi.

Mikor felért, rögtön behuppant az ágyába, és megpróbált elaludni. Ám körülbelül 10 perc múlva motorzúgást hallott az ablaka alatt, ezért a fejére húzta a párnát. Ez sem ért sokat, ugyanis a motor hangja mellett az ablaküvegen kaparászásra, motoszkálásra is felfigyelt. Innen nem bírta tovább, vette a bátorságot, kikászálódott a takarója alól, és kinézett az ablakon. Semmi különösét nem látott, és nem is hallott. Legalábbis a párkány alól... A szoba ajtajának másik oldaláról viszont ugyanezek a hangok jöttek. Kazumi rettenetesen megijedt, de odament az ajtóhoz, lassan, remegő kézzel lenyomta a kilincset. Odakint a motorost látta.

- Ugyan hogy jött be ide?! – gondolta magában a lány elkerekedett szemmel, és halkan visszacsukta az ajtót. Hátrált. Hátrált egyenesen a falhoz, ameddig bele nem ütközött. A mellette lévő ajtón rögtön elkezdte rángatni a kallantyút, hátha. Hiába próbálta erővel vagy ésszel, mindhiába. Jobb ötlete nem volt, mint bebújni a szekrénybe, és csöndben várni, hogy elmúljon a veszély. Ilyenkor hol voltak a szolgálók és a többi ember a palotában? Mind az ágyukban voltak, örök álomba szenderülve...

- Ne, kérlek, ne gyere be! – szorongatta a ruhája szélét a lány, imádkozva, hogy az a valaki ne találja meg.

A kérése nem teljesült. Lehetett hallani, ahogy a jármű kerekei az ajtón forognak, és szétmorzsolják. A motoros bejutott. Alig pár méterre volt a lánytól, aki már-már remegett, mint a nyárfalevél.

- Gyere elő kisegér! – szólongatta az a valaki Kazumit, de teljesen gépies hangon

Eközben a „kisegér” összeszorított szemmel és szájjal várta ennek az egésznek a végét, mikor elkezdett nyikorogni a szekrényajtó! Az a valaki megtalálta!

-3.-

Vissza a múltba

Ismét Hagiwara története következik. A harc után eléggé leamortizálódott. Köpenyéből kisebb cafatok voltak kiszakadva, a vége meg is volt égetve egy kicsit, a haját pedig hamuréteg fedte. Prüszkölve és köhögve próbált lábra állni „hősünk”.

- Sajnálom... - guggolt le elhaló hanggal Asumi mellé.

A nő bőre már-már hófehér volt, az embernek csak a vörösen izzó ajkai tűntek fel. Daigo kisöpörte a hajtincseket a hölgy arcából, önmagát meg leporolta. Miután valamennyire elfogadható volt a kinézete, fogta, felvette Asumit az ölébe, és a kezei között vitte ki a palotából. Odakint elkötötte az oszloptól az egyik őr lovát, és elnyargalt. Ennek a dolognak hamar híre ment. Mindenhol. Beleérve az alvilágot is. Mikor megtudták, rögtön elkezdték gyengíteni az átjárót a holtak és az élők világa között. Na igen, de akkor, ha a lidércek az alvilágban éltek, hogy került Hagiwara Daigo az élők közé? Nos, ez nagyon egyszerű. Bujdosott. Tudta a végzetét, épp ezért menekült el minden „behajtó” elől, akik a lelkét a másik világba akarták elrabolni és eltüntetni annak legsötétebb bugyraiban. Mit tehetett ez a valaki, amiért ezt az ítéletet kapta...? Vissza kell tekinteni a múltjába, hogy ezt mind megtudjuk. Gondoljunk vissza 15 évvel ezelőtre. A kis Daigo kint játszott a testvérével az udvaron, mikor az anyukájuk kijött:

- Gyerekek! Gyertek be most! Itt nem biztonságos! – figyelmeztette őket az édesanya.

A két fiatal szótlánul bement, megszokták már, hogy nem sokat lehetnek kint, bár nem tudták miért.

- Anyu, miért kell mindig bejönni? Pont mikor jól szórakozunk? – kérdezte duzzogva a kisebb testvér.

- A-azt nektek nem kell tudni! – válaszolta megrökönyödve, remegő hanggal az anyuka

Aznap este az idősebb fiú elszökött. Eltűnt a sötét éjszakában úgy, hogy senki sem tudta, merre járhat, és mit csinál. A hajnali nyugalmat felverve kopogtattak Hagiwara szüleinek az ajtaján a hatóságok, mert fiúkra vérbefagyva találtak rá az éjszaka. Elmondták, hogy jelenleg a kórházban ápolják, de nagyon gyenge, és még a törvényszék elé is kell állítaniuk.

- Micsoda? Mi történt vele? Mit csinált? – fakadt ki az anya

- Azt majd ő elmondja a bíró előtt, hogy mi történt és hogyan. Addig várnia kell! – közölte rideg, fagyos tekintettel az egyik tiszt – Ha be szeretnének hozzá fáradni, kövessenek!

A szülők és a testvér sietve mentek be a kórházba a fiúhoz, akit orvosok vizsgáltak abban a percben is. Napokig lábadozott az idősebb fiú, még végül elérkezett az ítélet napja. Bíróság elé állították. Minimális ideig egy sötét, hűvös és nedves cellába zárták.

-4.-

A tárgyalás

Vihar kerekedett, mely elhozta az ítélet napját Hagiwara Daigo számára. A végzet és a bezártság gondolatai keringtek a levegőben, a magány megfosztotta életkedvétől szegényt. A kietlen odúban megjelenő reménytelenséget és aggodást csak fokozta a lélekfagyasztó és kínzó csend. S azután a kapu kinyílt, és két árnyék jelent meg, melyek közeledtek felé. A fiú csak figyelt, és közben ráeszmélhetett, hogy miatta érkeztek. Látogatója egy tiszt volt, akit az oda hivatalos őrző kísért. A hadnagy fekete ruhájában fontos szavakat idézett a gyermekhez, hogy céljában megerősítse őt, és felmentsék a vád alól. Ám azonban Hagiwara csak egy átlagos tiniként viselkedett, és remegve várta, hogy bíróság elé kerüljön. Az úr nem faggatta tovább az elveszett fiataalt, türelmesen várta meg a tárgyalás kezdetét. Nem sokkal később újabb látogató érkezett az anyja személyében. Később elindultak a tárgyalóterem felé.

Itt a vég!

Jobbra fordultak s előttük volt a nagy ívelt kapu. A tárgyalóterem kapuja. Egy nagytermetű ember állt háttal a bejáratnak, amint meghallotta őket, megfordult. Egy parancsnok volt az, már várta a kis csapatot. Komor arccal nézte Daigot. Megálltak a kapu előtt. Anya és fia.

- Eljött a nagy pillanatod. Légy határozott! És nyugalom! – Hagiwara figyelmét a lidérces gondolataitól elterelve, az édesanya finoman megfogta a vállait és időt adott neki. Időt arra, hogy megnyugodjon, hogy visszataláljon önmagához. A gyermeke feleszmélt ugyan a kómás sokkból, de az idegesség már szanaszéjjel tépte a gyomrát. Szíve a torkában lejtett táncot.

Nem akart elesettnek mutatkozni. Tekintetéből látszott, hogy ez a pár nap tett róla, hogy örökre elveszítse önnön valóját. Ráébredt, hogy teljesen más képet lát a világról, mint 5 évvel ezelőtt. A lány, gyermeki naivitás tovaszállt, és a zord felnőttkor köszöntött be. Semmi átmenet.

Szíve szerint halottat játszott volna. Gondolatait próbálta elterelni, végül csak emlékeiben talált vigaszt.

Szeme előtt látta azokat a boldog napokat. Azok a játékos délutánok, a friss tavaszi virágok bódító illata, a melengető napsütés valahogy megnyugtatták. Egyben összeszorították a szívét. A tudat, hogy érezte, a testvére lélekben vele van egy pillanatra, megnyugtatta. Újra megborzongott. Lesütötte tekintetét.

Szezám tárulj!

Daigo múltba merengése rögvést véget ért, nyikorgás hallatszott. A tárgyalóterem kapuja kinyílt, a rájuk eső vakító fény olyan érzést keltett, mintha a Mennysország ítélő terme lett volna. Védői és a többiek előre siettek, anyja pedig- mint Hagiwara őrangyala-, bevezette őt. A bíróság terme hatalmas volt, nagy tömeg gyűlt ott össze, kik mind a különös fiú bejövetelét figyelték. Kellemetlen volt a hangulat, visszhangoztak a káromkodások, néhányan fújogással köszöntötték szegényt. De ez már minden tárgyalás kezdetén megszokott volt. A fiatal nem mondhatta szerencsésnek magát, hiszen őt rendkívül megvetette a nép. Az ítélőszék, ami valójában egy pózna, már várta gazdáját. A bíró – aki mellesleg a három helyőrség fejese volt - egy ősz, szakállas, szigorú szemekkel néző úr volt. Ingujját feltúrte, kalapácsát úgy fogta, mint Thor a Mjöltnirjét, aki ránézett, a hideg kirázta, mert félt hogy az ő kobakjához vágja a faszerszámot.

A hosszú esküt elmondták, majd az egész teremre keserű némaság vetült. Ezalatt Daigot már odaláncolták és térdre kényszerítették a póznához. Az ijedt fiú félénken kapkodta tekintetét az emberek között. Nyelt egy nagyot, majd a padlót bámulta mereven. A bíró átnyalazott pár lapot, nézte az ifjút, majd a lapokat. Valószínűleg nem hitte, hogy egy ilyen csöpp, apró és törékeny alkatú gyerek ezeket elkövethette.

Édesanyja és testvére szintén türelmetlenül álltak.

- Hagiwara Daigo! – hallatszódott még egyszer a szigorú hang. – Vallod magadról, hogy embert öltél és raboltál?

- Igen... - hangzott a válasz. Zavartalan csend.

- Ez egy kivételes eset. Az ismert törvényeken kívül esik, ezért különleges ülést nyitok meg. A végső döntést én hozom meg rólad..., hogy élned vagy halnod kell. Van valami ellenvetésed?

Francba....

Főhősünk kicsit mocorogni kezdett. Ajkait harapdálta idegesen.

- Nincs... - lehunyta a szemét.

- Őszinte leszek veled. Nem hittem először, hogy egy ember képes szörnyeteggé alakulni, ahogy szerintem sokak sem. Ez a tárgyalás életed felett fog dönteni.

- Igenis! – ismét mozgolódások vették kezdetét.

A rendőrkapitány talpra állt, majd gyűlölettel teli pillantást vett a megalázott helyzetben lévő fiúra. Ezután a bíró felé emelte tekintetét.

- Ez a suhanc itt népünk ellensége, nem csak a megátalkodott fajtája bizonyítja ezt, és nem csak a viselkedése ad okot erre. Nézzenek rá, mindannyiunkat széttépne, a barátai épségéért cserébe. Ettől a fenevadtól, akit látnak, tisztelt hölgyeim és uraim, meg kell szabadulnunk végleg. Igaz, ártatlan külsővel rendelkezik, de egyetlen kitörése is elég és végezhet mindannyiunkkal! Természetesen nem szeretnénk, hogy az elítélt, Hagiwara nevezetű ivadék emberi életét megpecsételve élje, és mindenki gyűlölettel tekintsen rá, így jobb lenne, ha áldozatként tekintünk rá eme nemes napon és mindezt elősegítve, volna egy kibővített javaslatunk önök felé.

A parancsnok egy tekercset adott át a kapitánynak, és elkezdte felolvasni azt. A hallgatóközönség csak kíváncsi szemekkel követte a tiszt monológiát.

- Mint kapitány, felhatalmazom magamat teljes joggal, hogy eme javaslatot döntés elé állítsam a bírák felé. Az elítéltet, Hagiwara Daigot, akit népünk körében veszélyes fenyegetésként tartunk számon, megfelelő módon távolítsanak el társadalmunkból! Testét kísérletnek vessék alá a hármas Törvénykönyv huszonharmadik paragrafusa alapján és ezt a hivatalos feladatot bízják bizonyítvánnyal rendelkező professzorokra! Ezután a holttestét nemes célok végett boncolják fel és szerveit, DNS-ét vizsgálják be szintén az egészségügyi intézményen belül! Továbbá megfelelő polgári temetést tűzzenek ki számára, melyen minden barátja, családtagja és közeli ismerőse joggal vehessen részt! Ezt a javaslatot lepecsételtetem és Rendőri Egység által elfogadtattam, kérvényezem az ítéletben ezt a tanúsítványt figyelembe venni!

Hatalmas robaj tört ki azután, mikor a bíró felolvasta a szöveget. Leginkább Hagiwara jó barátai, Mikasa[Mikasz] és Eren tiltakoztak az elhangzott íromány ellen. Mindketten a bíró felé kiáltottak.

- Uram, ezt nem veheti figyelembe! Ez a vád abszurd! - elégedetlenkedett Mikasa.

- Igen! - szólt mérgelődve Eren– ez az erkölcsi törvényünknek ellentmond! Kizárt, hogy ezt elfogadják!

- Csendet! - utasította helyre őket a bíró. – A javaslatnak helyt adok!

- Ugye...ez...most...egy... rossz...vicc?

Daigon eluralkodott a pánik. Szíve majd kiugrott a helyéről. Jéghideg izzadság gyöngyözött homlokán. Lehajtotta a fejét és ismételten könnyeit próbálta nyelni. Izmai megfeszültek, mire a bilincsek megzörrentek. A Rendőrség, mint akiket most fenyegettek volna meg, fegyvereiket Hagiwarára szegezték.

- Maradj nyugton! - kezdtek el kiabálni vele is az előző leintés ellenére. Dai' kérélen Mikasára nézett, remélve, hogy a leleményes nő tud rajta segíteni, majd a bíróra. Elővette a legártatlanabb, legbűnbánóbb arcát és megrebegtetve könnyes szempilláit remekül kezdte el játszani a ma született, áldozati bárány szerepét

Valaki mentse meg...

- Úgy tűnik, a vádlott nem érzi át tettei súlyát. Lenne néhány kérdésünk, amit kötelessége lenne megválaszolni, ha népe tényleg fontos neki. Kiderítettünk néhány részletet a múltjáról, kéretik ezeket tisztába tenni!

- Ha ez szükséges a vád szempontjából, engedélyt adok.

A rendőrtiszt Daigo felé fordult és ítélező szemekkel tette fel kérdéseit.

- Első kérdés: Miért tetted ezt? 2. kérdés: Azt hiszed, megmenekülhetsz? 3. kérdés: Gyilkosság vádjának gyanúja alatt állsz. Utánajártunk, bizonyítékokat is tudunk felmutatni. Az öcséd ellen is. Tagadod a bűnöd?

Hagiwara pár percre lefagyott. Nem, nem értette ezzel, mit akarnak.

A kérdéseket lepörgette magába. Megfenyegették.

Napokig ki volt szolgáltatva az embereknek, elviselte, ahogy napról napra egy csótánynak titulálják. Egyedül a barátaiba és az öccsébe vetett szeretete volt az, amit eddig nem tiportak a földbe, de most...

- Miért keverik bele őket is? - fakadt ki magából. Szemei szikrákat hánytak, ahogy a fejében háromszor kivégezte a Rendőrség összes emberét.

- Maguk vérszomjas keselyűk! Hagyom, hogy engem megalázzanak, hogy megtagadják azt, hogy emberi mivoltommal éljek, de azt, hogy a barátaimat... az öcsémet... a családomat becsméreljék, azt nem hagyhatom! - a padlóra köpött.

A Rendőrség részlege felháborodott, ekkor hirtelen egy ismeretlen –dühösen, struccszerű léptekben- közeledett a szikrázó szemű, lihegő fiú felé. Amint mellé ért, hirtelen egy nagy erejű rúgást mért bakancsával Hagiwara állkapcsára. A fiatal csak fájlalta és pislogott. A férfi megfogta a hajánál fogva és megpaskolta arcát. Majd a földre tessékelte és elkezdte rugdalni. Ezt mindenki szeme láttára, kíméletlenül tette.

- Mit merészelsz te? Ne játszd az agyad, pisis!

A földről felhúzta maga elé és a gyomrába vágott, amitől Hagiwara pőfögött. Hagyta magát, mintha élvezte volna, de nem erről volt szó. Csak pörögtek az események előtte. Egy foga is a földön landolt, szája vérzett. Az ember ellökte. Kapott egyet a veséjébe és a mellkasába is. Végül visszaültették „támadóját”.

- Elég volt? Van még mondanivalód? - a fiú lenézett. Könnye is kicsordult, de nem sírt.

A bíróra nézett.

- A vádlott nem képes válaszolni... - elengedte. - De nincs is rá szükség, a fogház kezelésbe veszi, és garantálja a népe biztonságát! Az életem teszem erre a... fiúra. Érthető a kivégzésének tárgya..., de adjanak egy esélyt!

A fiú csendben maradt. Nem szólalt meg, de kis híján nyelvére harapott a sok ütés és a harag okozta lelki sérelmek miatt. Erőt vett magán. Igaz a sebei egyből gyógyulni kezdtek és érezte, ahogy a foga elkezdett visszahúzódní. Nyelvével így piszkálódni kezdett a szájában, és mintha mi sem történt volna, elkezdte vizslatni az embereket ártatlan szempárjával.

Fáj....

A bírour felkelt székéből, és kért egy percet. Az esküdszék sugdolózott. Nagy feszülten várta mindenki az eredményt.

- A bíróság jogerős ítéletet hozott! Az elítélt, Hagiwara Daigo-t felmentetik bűne alól és kap egy esélyt a rendes életre! Egyelőre a fogház felügyeli majd és kötelessége betartani szabályait! A közvetlen vigyázója Rivaille legyen. Az esetleges vétségeiért maga fog felelni. A tárgyalást berekesztem!

Az emberek elvonultak.

-5.-

...

Ez volt az a kis történet, ami után Hagiwara gyökeresen megváltozott. Szeme előtt csak a bosszú lángja táncolt vörös, izzó pompájában. Ám most következzen a másik főszereplőnk életének folytatása. Az a bizonyos motoros kinyitotta a szekrényt. A lány szinte kővé dermedt ijedségében, és oly hideg könnycseppek gördültek le arcán, mint amilyen hűvös volt a teste. Szíve a torkában dobogott, a várakozás rémisztő szele süvített végig a szobán. Ruhája egy kis idő múltán fájdalmasan nyelte el az oda hulló, érzelemmel teli könnyeket. A szekrénybe felakasztott ruhák között egyre mélyebbre süppedt, majd eltűnt. Szerencséjére a valóság kihúzta lelkét a sötét gödörből. A bődzsekis alak hátrált, szemügre vette még egyszer a szobát, majd kiment. Kazumi remegő lábacskaival lépett ki rejtekéből, tekintetével átpásztázta még egyszer a szobát, Jobbnak látta azt, hogy nem az ajtón megy ki. Egyetlen

menekülési útvonal volt... az ablak. Odament az üveghez apró, óvatos léptekkel, és kinyitotta. A függönyt elkezdte tépázni a szél, a lány haját pedig az arcába fújta. Mintha azok a fuvallatok el tudták volna fújni azt a fájdalmat, megalázottságot és hiányt, amit érzett... Visszatérve ép eszéhez, nem tévovázott. Felkapott néhány ruhát, és kimászott a párkányra. Egy menekülési útvonal volt... a rózsafuttató állványon való lemászás. Főhősnőnk vett egy mély levegőt és elindult lefele. Finom, puha bőrét a tövises szanaszét szaggatták. Körülbelül a lelkét és a szívét is ilyenné teheték a most történtek, a nyugodtság szellemét pedig a rajta kúszó indák nem engedték szabadulni. Az utolsó pár métert a leérésig a levegőben tette meg, mert a kezei nem bírták tovább, elengedték a szálakat. Fájdalmas nyögéssel ért földet, hálóruháját sár áztatta. Higiéniaival és úri mivoltjával nem törődve, elkezdett rohanni, olyan gyorsan, ahogy csak tudott. Estére egy sötét erdőbe ért. A szél süvített a fák között, néhány éjszakai állat mocorgása hallatszott, ez pedig igen-igen paranoiássá tette Kazumit.

Jobbnak látta, ha megpihen, és egy kicsit átgondolja, mit is tehetne ilyenkor mikor az éjszaka és az élete is sötétbe burkolódzott...

- Chh...Még hogy van minden embernek lelke... Akinek lenne, nem tenne ilyet. Senki nem tudja pontosan mi az a lélek... Az sem bizonyított, hogy van lelke az embereknek. Ki tudja... A lélek is lehet egy olyan dolog, amely ha túl sok szenvedésen, kínon ment keresztül, megszűnik létezni. – Kazumi ezekkel a gondolatokkal a fejében hunyta le kisírt szemeit és aludt el.

Hajnalban egy állat szuszogása keltette. Gyomra összerándult, nem mert megmozdulni, bár szemét legszívesebben rögtön kinyitotta volna, hogy lássa azt a valamit, ami ott van mellette. Néhány perc múlva már nem történt semmi, óvatosan, felnyitotta remegő szempilláit, és szembetalálta magát valami macskafélével. Nem szokványos macska volt. Folyton mosolygott, és rosszul érezte magát mellette az ember. Először remegni kezdett ajka, de erőt vett magán a lány, és megszólalt:

- Ki vagy te és mit akarsz tőlem...?

Kazumi félelme alaptalan volt. A lény csak odadörgölődött hozzá, és megnyalta az orrát. A fiatal lány rámosolygott és megsimogatta az állatkát, 'mitől az elkezdett hangosan dorombolni. Az a valami a bizalmába férközött...Sajnos! Igaz eddig nem, de most a macska megszólalt.

- Naiv kislány! Hát nem tanították meg neked hogy sem emberben, sem állatban, ha idegen, ne bízz meg? – vigyorodott el nyomasztóan az a titokzatos lény, amire Kazumi szeme elkerekedett meglepődöttségében.

- Ezt meg hogy érted? – remegett meg a hangja.

- Fogd csak meg a nyakad! - erre lány csak tapogatta a tarkóját, ameddig a gerincétől kicsit baloldalra kidudorodásokat érzett a bőrén. – Ez egy pecsét. Most már úgy táncolsz, ahogy én akarom! – nevetett fel az állat.

- M-miről beszélsz?! – pattant fel a lány, és megpróbált beleütni a lénybe, ám az köddé vált, és nem is tért vissza többé.

- 6. -

...

10 évvel később... A világ képe teljesen megváltozott. Semmi sincs úgy, mint régen! Az utcákon csak a süvítő szél mozog, az emberek félnek. Minden ház külön-külön van elszigetelve mások elől, és senki sem merészkedik ki. Emiatt a kertek és az utcák rendezetlenek, kosz uralkodik mindenütt. Hogy mi is ennek az oka? A lidércek. Mint ahogy először említettem, Hagiwara Daigo óriási hatalomra tesz szert társai körében, ezzel önbizalmat adva nekik. Anarchia uralkodik mindenhol, ahol élet van, az emberek száma pedig vészesen csökken, hisz' a lidércek a lelkeikkel táplálkoznak. A lélek elvesztése... a legfájdalmasabb dolog, ami élőlényvel történhet. A legtöbb ember még az előtt kioltotta az életét, mielőtt ez a mostani „Lidérc uralkodás” elkezdődött volna. Nem akartak akkora fájdalmat átélni, amekkora a lelkük elvesztésével jár. Akik pedig vállalták a harcot, azok felszerelkeztek a gonosz ellen! Kazumi ez idő alatt folyamatosan edzette magát, és érett nővé cseperedett. A korábban őt lepecsételő dolog is fél a mostani helyzettől, így a lányt a legtöbb harcművészetből kiképezte, erősítette. Az emberek benne látták a megszabadulásukat, a fénysugarat a sötétben. Elérkezett viszont az a nap, mikor az embereknek ki kellett mozdulniuk a falak közül! Igen, ez pedig a csata napja!

A letaposott virág nevét senki sem tudja. A földre hullott madarak belefáradtak a szél várásába. Az ima semmin sem változtat...csak a harcra készség tudja megváltoztatni a jelent! A lidércek átlépnek a holttesteken, elhatárolásokon nevető disznók. Haszonállat-nyugalom?

Hamis jólét? Add meg az éhező farkas szabadságát! A bezártság szégyene ad erőt a visszacsapáshoz!

- Emberek! Itt az ideje, hogy végső csapást mérjünk ellenségeinkre! Ki fél a harctól, az most hátráljon meg! És ne feledjétek, aki a saját gyengeségén siránkozik, az semmin sem fog tudni változtatni! A gyűlölet és a düh, egy kétélű penge, és egy nap megmutatja agyaráit a végzetnek! – állt ki a város tornyának legfelső erkélyére Kazumi, és a szélre hagyta a munkát, hogy a hangja eljusson az emberekhez.

A lakók sorra léptek ki házaikból. Azok, akik azt remélik, hogy mindent megváltoztatnak, azok, akik el tudják viselni, ha mindent hátrahagynak. Végül is, kockázatvállalás nélkül hogyan remélheted, hogy bármit is nyerhetsz? Ostoba feltevés, csupán délibáb, akik előléptek, meg tudják csinálni, csupán vakmerőségből is! A szabadság előőrse erre a támadásra tesz fel mindent. Győzelmet a támadó szolgáltnak! Ez a sok rájuk erőltetett abszurditás, jel nekik a támadásra! Megfosztja horizontjuktól, világ után vágyakoznak az emberek. Kazumi testét szüntelenül gyilkos ösztön rohanja meg, halált hoz napnyugtára a túlvilág íjával, és nyilvánsszejevel.

Minden harcos elszántsággal, és lángoló lélekkel lépett oda hősnőkhöz, aki átadta nekik a felszerelésüket. Egy dzseki, egy nadrág, egy csizma, és egy ing. Ezt mindenki, aki átvette, büszkén viselte.

Eközben mi történik a gonoszokkal? Ők is készülődnek erre a mindent eldöntő küzdelemre. Felveszik a mellvértet, sisakokat, lábszárvédőket, és a végül a kézifegyverüket is előkerítik. Felnyergelik fekete lovaikat, és indulnak Chi [jelentése: föld, mint őselem] városa felé.

- Ne féljete! Ők csak emberek! Semmi esélyük sincs a mi nagy urunk ellen! – kiáltva bízta társait az egyik tetőtől-talpig páncélos (és nyilván előkelő) lidérc.

A főúton már vészjósló csendben várták az emberek az ellenséget. Az ablakok redőny mögé rejtve, az ajtók bedeszkázva, a szülők féltve rejtették el a gyerekeket, hogy ne kelljen látniuk az eljövendő borzalmat. Minden elkészült. Síri csend és mély fohászkodás szele futott át az embereken. A lidércek megérkeztek.

- Meg vagy ezzel elégedve? – intézte kérdését a fő gonosz felé Kazumi, miközben épp szállt le a lováról

- Teljesen! Semmi esélyetek. Ha akarjátok, még feladhatjátok! – vigyorgott fölényesen Daigo.

- Nem becsülheted le ennyire az emberiséget! Nem fogunk a haszonállataitokként élni! Harc nélkül nem adjuk fel! Lehet sokan elveszünk, de visszanyerjük a szabadságunkat! - ellenkezett a tinédzser lány.

- Lenne feléd egy ajánlatom. – lépett a fiatal leány felé Dai. – Ha az embereid felét, és a te lelkedet elvehetjük, majd a szolgálóinkká tehetünk, a fajtád többi része épségben marad – emelte meg Hagiwara Kazumi állát, hogy a szemébe nézhessen.

- Ezt te sem gondolhatod komolyan! Nem fogunk ilyen alázatban élni! És ezt nem magam miatt mondom! Hanem a többi ember miatt! Ugyan mihez kezdenének a gyerekek, az idősök, a betegek?! - kapott az ellenség irányítójának kezéhez a lány, majd kicsavarta azt.

- Semmihez. Nem maradnának, hisz velük kezdenénk.

- Hogy lehetsz ilyen könyörtelen...? Nem emlékszel az emberi mivoltodra, mikor még az öcséddel játszottál? Emberként. Egy kicsit sem fáj ez a gondolat? – háborgatta a múltat, és hántolgatta fel a férfi „sebeit” Kazumi

Hagiwara egy szót sem tudott szólni. Igenis, eszébe jutottak a régi dolgok, mikor még boldog volt... és minden bűntől tiszta... fájt neki. A lány nagyon eltalálta az a pontot, amitől ellenfele szinte kővé dermedt. Az agyán átfutott minden a gyerekkoráról. Az is, ahogy a világ egy sötét helyé vált számára. A szíve úgy szenvedett, és tört össze, hogy szinte hallani lehetett a segélykiáltásokat. A most összetört gonosz eddig bírta, felordított „testvérei” számára, akik nekirohantak az emberiségnek, ő maga pedig szemtől szembe harcot vívott Kazumival. Napokig, sőt hetekig tartott a harc! Az élelmiszerhiány és vízhiány nőtt, az emberek és a lidércek is fogyatkoztak. A tizenkilencedik napon végre érkezett a döntő összecsapás a két vezető között! Mindkét fél szemében csillogott az elszántság felemészítő tüze. Látszik, hogy durva, életre-halálra menő küzdelem lesz. Itt most már nincs se visszaút, se kegyelem!

- Hát ez is érkezett. Tudod milyen régóta vártam, hogy szenvedni lássalak mindazért, amit velünk, emberekkel tettél? – húzta össze szemöldökét dühösen a lány.

Hagiwara nem válaszolt. Nem is habozott, csak rögtön a hősnőnk felé ugrott fegyverével. Csikorogtak a kardok és a vértek, egymást nem kímélve harcoltak. A lidérc emberi mivoltát hátrahagyva, elfelejtve támadt. „A szabadság előőrse erre a támadásra tesz fel mindent. Győzelmet a támadó szolgálóknak!” Erre a két mondatra hagyatkozva, és erősen

szívébe vésve verte vissza az ütések Kazumi is. A térség zengett az üvöltésektől, melyek vissza-visszaverődtek az épületek falairól. Így szinte kiáramlott a bennük felgyülemlett fájdalom, harci vágy és a vérre menő küzdelem fontossága és komolysága. Néhány óra múlva viszont mindkét fél lihegve nézett farkasszemet a másikkal, ameddig egyikük önmagát áldozta fel a harc kimeneteléért... Hagiwara minden erejét összeszedve könyörtelenül csapott le a lány bajtársaira, mire hősnőnk életét eldobva védte őket.

- Megmondtam...harc nélkül nem adjuk fel! – pihegett halkan Kazumi – Meg vagy ezzel elégedve? A lelkem elveheted, mert tudom, hogy nem az emberekére fáj a fogad...hanem az enyémre.

- Ch... Ez idő alatt eléggé kiismertél. – válaszolt a férfi, és egy utolsó csapást rá mérve a túlvilágra kényszerítette a lányt.

- „Hát így érne véget az életem?” – futott át utoljára a megsebzett fiatal agyán ez a gondolat, majd eltávozott.

Hát igen... nem mindig győz a jó. Néha kegyetlen az élet. De ha a másvilágon főszereplőnk látja is, ami ez után történik, mosolyra húzódhat a szája. A lidércek miután kiszívták a lelkét a testéből, elvonultak a városból! Visszatértek a birodalmukba, és ott visszacsaptak rájuk a tetteik. Mivel sokkal kevesebb volt belőlük, nem volt elég munkaerő, és szülő, így ez az összemocskolt és elvetemült generáció kipusztult. Talán... az embereknek még lehet esélye egy olyan világra, ahol haláluk után az emberek nem távoznak a gonosz birodalmába, hisz nem követtek el életükben bűnt. Talán. Az emberiség újra szabad! Újraépítettek mindent, leszedték a házakról a szigeteléseket és védelmi felszereléseket, a gyerekek pedig ismét nevetgélve játszhattak kint. Eltűnt a fenyegetés, és Kazumi az életét áldozta a világ felszabadításáért, mint ahogy a bölcsek megjövendölték neki. Néhány év múlva minden a régi kerékvágásban ment tovább, és ez a tiszta, új nép talán új utat mutat az elkövetkezendő évek felé...